

Újévi körlevél 2012. január 1.

Kedves Testvérek!

Ma, karácsony nyolcadán, - ami egyben az új polgári év első napja is – az Egyház Szűz Mária Istenanyaságát ünnepli. Valójában ez az ünnep is Krisztusról szól: a megszületett Gyermek nemcsak valóságos ember, hanem valóságos Isten is, ezért „Istenszülő” a Szűzanya, ahogy a 431-es Efezusi Zsinat nevezte őt. A mai szentmise első könyörgése is ezt az igazságot hirdeti, mikor ezt mondja: „Tőle (ti. a Szűzanyától) kaptuk az élet szerzőjét, valamint: „Mária szűzi anyasága által Isten örök üdvösséggel ajándékozta meg a világot.”

Az Evangéliumban hallottuk, hogy a nyolcadik napon születése után **„körülmetélték a Gyermeket, és a Jézus nevet adták neki.”**

A Jézus név, a héberben Jesua, Jehosua azt jelenti, hogy Jahve, vagyis Isten üdvözít. Ezt a nevet többen viselték már az Ószövetségben is, így pl. Józsué, az Egyiptomból való kivonulás idején. XVI. Benedek pápa Jézusról írt könyvében („A názáreti Jézus” I. kötet, Sz.I.T. Bp. 207. lap) szintén beszél egy Jézus nevet viselő emberről, ami érdekes kérdéseket vet fel. Ugyanis Barabásról van szó, akinek szabadon bocsátását kéri Pilátustól az emberek. Ki volt ez a Barabás? A János Evangéliumban ezt olvassuk: „Barabás pedig rabló volt” (Jn 18,40). De a „rabló” szónak görög megfelelője (ληστής) az akkori palesztinai politikai helyzetben annyit jelentett, mint a rómaiakkal szembeni „ellenálló harcos”. Barabás részt vett egy a rómaiak elleni felkelésben, és Máté azt mondta, hogy „hírhedt fogoly” volt (27,16), valószínűleg a felkelés tulajdonképpeni vezetője. Vagyis Barabás messiási alak volt.

Mikor választani kellett: Jézus vagy Barabás, a messiási eszme két alakja állt egymással szemben. ez még világosabb, ha meggondoljuk, hogy Barabás neve: Bar-Abbasz annyit jelent, mint „az atya fia”. Ez pedig tipikus messiási elnevezés. A zsidók utolsó nagy messiási háborúját a rómaiak ellen 132-ben „Bar-Kochba” vezette, az ő neve azt jelenti: „a csillag fia”. Ez a név ugyanezt a gondolatot hordozta.

De **Origenésztől** (+253) a III. század nagy teológusától tudjuk, hogy egészen a III. századig az evangéliumok sok kéziratában Barabást „Jézus Barabás”-nak, azaz „Jézus, az atya fia”-nak hívták.

Tehát mikor Pilátus feltette a kérdést: „Akarjátok-e, hogy szabadon bocsássam a zsidók királyát?” (Jn 18,39) akkor a jelenlévőknek két messiás között kellett választani: **az egyik**, aki evilági, politikai messiás, aki a harcot vezeti a rómaiak ellen, politikai szabadságot és saját országot kínál, **a másik** ez a megostorozott, titokzatos Jézus, aki önmagunk elvesztését hirdeti, mint az igazi élet felé vezető utat. Tudjuk: a tömeg Barabást részesítette előnyben. És a Szentatya felteszi a kérdést: **„Ha ma kellene választanunk, lenne Jézusnak, Mária fiának, az Atya Fiának esélye? Ismerjük egyáltalán Jézust? Értjük Őt?”** (51. lap)

A kísértő ma sem javasolja közvetlenül a gonosz lélek választását, imádását. Mindössze Jézussal szemben egy „ész-szerűbbnek”, „modernebbnek”, tűnő evilági vagy politikai messiást ajánl nekünk.

És közben nem is vesszük észre, hogy embervoltunk, emberségünk a tét. A Kísértő nem a vallást, mint olyant támadja, sőt úgy tűnik, mintha támogatná is a vallásosságot, de természetesen csak azt, ahol mindenki magánügyként, a „maga módján” vallásos, és amiből semmiféle erkölcsi követelmény nem következik. „Mindegy, ki mit hisz” – mondják – „csak higgyen valamiben”. Annak a kevés gyereknek, aki megszületik, a szülők igyekeznek minden lehetséges jót és jogot megadni, kivéve azt, ami egészséges fejlődésükhöz lenne szükséges, ti.

hogy legyen apjuk és anyjuk, és biztonságos családban nőjenek fel. És mivel arra nem tanítják őket, hogy a jogok mellett kötelességeik is vannak, így sokszor maguk a szülők teszik tönkre – minden jó szándékkal szemben – gyermekeik életét.

A férfi és nő házasságán alapuló családot relativizálják, az „együttélés egyik formájának” nevezik, a meg nem született emberi élet elpusztítását emberi jognak deklarálják, az eutanáziával együtt, túlnépesedéssel riogatnak, miközben Európa legtöbb országában fogy a lakosság, és világosan lehet előre látni, hogy egy idő után nem lesz fedezet a nyugdíjakra.

Minden beszűrődik a hívő emberek gondolkodásába is, és sokan szinte a tényektől megbabonázva mondják „nem tehetünk semmit, ma ez a szokás..” Sokan az oktatást nevelés nélkül, a diplomát tanulás nélkül, a gyarapodást munka nélkül, a jogokat kötelességek nélkül képzelik el. Ebben a légkörben könnyű kijátszani egyik társadalmi réteget a másikkal, és elfelejteni, hogy a nehéz gazdasági helyzetben mindenkinek áldozatot kell hozni.

Ebben a légkörben a kereszténység, a mi hitünk ma már nemcsak az üdvösség útját mutatja meg nekünk, hanem az emberség, az emberi méltóság utolsó védőbástyája is Európa számára. S mivel a védőbástyán törnek meg a pusztító szennyes ár hullámai, innen érhető, hogy ma Európában és hazánkban a Katolikus Egyház állandó támadások célpontja. Ideje, hogy felébredjünk az álomból, és észrevegyük, hogy «Két front küzd ma az emberért: az istenellenes humanizmus és a keresztény humanizmus. A válságba jutott mai embernek választania kell: Istennel, vagy Isten ellen? Ez *a* kérdés! Meggyőződésünk, hogy az ember felszabadításának és istenivé válásának egyetlen járható útja van: és ez nem más, mint a testté lett Ige: Jézus Krisztus.» (Szabó F.)

A Katolikus Egyház tehát az egész társadalomnak azzal teszi a legnagyobb szolgálatot, ha mer az lenni, ami, ha meri vállalni hitét és azt élni megalkuvás nélkül. Ezért beszél XVI. Benedek pápa az „új evangélizációról”, ezért hozott létre egy új pápai szervezetet ennek előmozdítására, s ezt hívta össze a Püspöki Színódust is ebben a témában. Mit jelent ez az „új evangélizáció?” Azt látjuk, hogy semmi sem nagyobb akadálya Krisztus megismerésének, mint mikor azt hisszük, hogy „*már ismerjük*”. *Az Úr Jézus mondta* a farizeusoknak: «ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. De ti azt mondjátok: „látunk”. ezért megmarad a bűnötök.» (Jn 9.41)

A legutóbbi népszámláláskor a lakosság többsége kereszténynek vallotta magát. A valóság viszont az, hogy többsége szinte semmit nem tud Jézus Krisztusról, nem ismeri tanítását, nem merít belőle életet, legfeljebb megtart néhány külsőséget, és a farizeusokkal mondja: „látunk”. Az új evangélizáció pont azt jelenti, hogy ezeket a névleg keresztényeket, akik gyakorlatilag már pogányok, rádöbentünk erre az ellentmondásra és elvezetjük őket Krisztushoz, megismertetjük velük Krisztust, s a valódi keresztény életet az Egyház élő közösségében.

Sokszor halljuk egyesektől: a keresztény hit nem ad nekem semmit az élet elviselésére. Azoknak a névleg keresztényeknek, akik gyakorlatilag nem élnek keresztény életet, legfőljebb néhány szokást tartanak meg, ez a kijelentésük igaz is. A keresztény hit külsőségei valóban nem adnak sokat a mai embernek. De aki egyszer elkezdi komolyan venni, aki megismeri Krisztust, aki az Egyház élő közösségében Krisztussal találkozik a szentségekben, aki ismeri Őt és tanítását, az megtapasztalja a keresztény hit nagyszerűségét. Számtalan fiatal felnőtt kéri így tudatosan a keresztséget, készül a szentségi házasságra és keresztény családi életre mint hivatásra, vagy a papi hivatásra, miközben csak papíron keresztény szülei vagy környezetük értetlenül szemléli, és sokszor akadályozza is ebben.

Az *új evangélizáció* azt jelenti, hogy mindnyájunknak meg kell térni, és nem kiábrándultan panaszkodni, miközben az élet forrása Krisztus – karnyújtásra van tőlünk.

Nagy Szt. Leó pápa mondta karácsonyi beszédében: „Ismerd fel ó keresztény, nagy méltóságodat!” Ahogy a szentleckében hallottuk: „Isten fiai vagyunk, Isten szívünkbe elküldte Fiának Lelkét, aki ezt kiáltja: „Abba! Atyám.” (Gal 4,4-7).

Újra idézzük a Szentatya kérdését: *Ha ma kellene választanunk*, lenne Jézusnak, Mária fiának, az Atya Fiának esélye? Ismerjük egyáltalán Jézust? Értjük Őt?"

Igen, ma kell választanunk!

A ma kezdődő újév legyen ennek a választásnak, legyen az Úr Jézus választásának ideje.

Kedves Testvérek!

Ma, Szűz Mária Istenanyaságának ünnepén kérjük Őt, akitől kaptuk az Élet Szerzőjét, Jézust, a legrégebb máriás ima szavaival, hogy könyörögjön értünk, legyen segítségünkre az új evangélizációban:

„Irgalmasságod alá menekülünk
Istenszülő.
Imádságunkat ne vedd el a szükségben,
De szabadíts meg minket a veszélytől,
Egyedül tiszta, egyedül áldott.”

(Egyiptomi papiruszról a III. sz. közepéről!)

Ámen.

† LAJOS sk.
püspök

(Felolvasandó Szűz Mária Isten Anyja főünnepén minden szentmisén!)